

אנשים חיים כזבנים

"יה אללה! תראו, תראו מה קורה פה. החבר'כנסת הזה, יוסי שריד, עומד ומוכר לנו גבינה צהובה!" התפעלו שני אחים צעיריים שבאו להעביר את מוצאי השבת הקר והגשום בשוק הפורים של נעמת. "והנה, תראו שם, מ'ימין, זה האיש הזה, אשר ב'גנתו, הוא עומד ליד אשתו ועוזר לה למכור חולצות לילדים," קראו שלוש נשים מבגרות.

החבר'כנסת מסיעות אופוזיציה שונות הגיעו למקום לעידוד המ'כירות בשוק של נעמת. הפעילה ביותר היתה ח'כנסת הרליץ, מזכירת האירגון, שהתחילה לתכ'ן את הערב לפני חודשיים. "אמ'רו לי שאני משוגעת, שלא יצא מזה כלום. ואז החלטתי להביא לכאן חבר'כנסת שיעזרו לי".

ואמנם בפינת החדר, מאחורי דור'כן המכולת, עבדה בחריצות רבה חברת-הכנסת ויושבת-ראש ועדת החינוך, אורה נמיר. "גברתי, אם נסית פעם להוסיף לגבינה הזאת פלפל אדום וזיתים חתוכים?" שא'לה את אחת הקונות. האשה, ש'התלהבה מהרעיון שחברת-הכנסת תדיך אותה במירשמי מימרחים, קנתה מייד שלוש חבילות גבינה, ושאלה את נמיר אם יש לה עוד איזה רעיון. "כן, תקני כמה קונ'ס רבים. תמיד טוב שיהיו בבית".

גבר צעיר, שנראה כאילו זה עתה נשא לאשה את נעמת, לקח את הרעיון ברצינות ועודד את רעיותו לקנות כעשרים קופסות שימורים. "אם היא אומרת", ניסה לשכנע את אשתו הספקנית, "אז

אורה נמיר יושבת ראש ועדת החינוך של הכנסת, נעמדה מאחורי דוכן המכולת ומכרה, בשקדנות רבה, קופסות שימורים, גבינות וריבות. "תקנו, תקנו!" עודדה את הנשים המבקרות. "כאן יותר זול. בימים טרופים אלה צריך לעשות חשבון." הצמיפות סביב דוכנה היתה גדולה.

אסתר הרליץ שהתמחתה במכירת אבוקדו תוצרת יש' ראל בחיותה שגריה בדנמרק, התגייסה למכירת אשכוליות, תפוזים ואבוקדו. "כשסיפרתי שאני רוצה להגיע לשני מיליון, אמרו לי שאני משוגעת. אחרי ערב כזה אני באמת חושבת שאני משוגעת, כי הייתי צריכה לחשוב על ארבעה מיליון".

היא בטח יודעת. היא הרי חברת-כנסת. לא? אורה נמיר חייכה והורידה את הקופסות המבוקשות מהמדפים והעבירה אותן לחברי-הכנסת יוסי שריד, שעמד לצידה. תפקידו היה לארוז את המוצרים. בהמשך עבר שריד לעגלת הר'בובות, שעמדה במרכז האולם. הסי' תבר, כי הבובות הללו שימשו בר'תפקיד ניצבים בעת הסרטת הסרט מצדה. הן נזרקו למים, כאילו היו גופות של חיילים. הבובות שהר'באו לארץ ללא תשלום מכס, חול'צו על-ידי עובדי המכס והוענקו לנשות נעמת. אלה חפפו את שיער ראשן בשמפו. תפרו להן בגדים

שולמית אלוני חברת-הכנסת מסיעת ר"צ, הור'י דה את כובעה, הפשילה שרוולים ומייד ניגש למלאכת המכירה. "גברתי, את לא רוצה לקשט את הבית שלך?" שאלה צעירה שנעמדה לידה. הקונה השתכנעה וקנתה.

ומכרו אותן ב-220 לירות האחת. בקצה אולם, על דרגש מעץ, עמדה שולמית אלוני חברת-הכנס'ת מסיעת ר"צ. "אני מוכרת עציצים", סיפרה לידידה אסתר הרליץ. "אני מתכוונת למכור את כל העציצים שנמצאים פה, ולא איכפת לי מה תעשו מחר!" היא החלה לקרוא לכל מי שעבר לידה, עודדה אותו לקשט את הבית: "תראה, אדוני, אתה הרי מבין עניין, כמה לדעתך עולה לקנות עציץ כזה ברחוב? מינימום 30 ל'רות, נכון? אז הנה אני מוכרת

יוסי שריד הגיע מלא מרץ אך מעט בישון. הוא נעמד לצידה של אורה נמיר ועזר לה לארוז את חבילות המזון. בהמשך הערב עבר למכור בובות במרכז האולם.

עדי אזוראי הכלכלן של מיפלת-העבודה הציע למבק'רים אגרטיביים, פיסלונים קטנים, מאפרות ומפיות. הוא לא הבין מדוע קונים דברים כאלה.